

THE INTERNATIONAL
Schiller Institute

<http://newparadigm.schillerinstitute.com/>

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Silkevejsånden er smittefarlig!

*Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Instituttets konference i New York,
9. juni, 2018: Dona Nobis Pacem
– Giv os fred, gennem økonomisk udvikling*

*Panel 1: Et Nyt Paradigme for globale relationer
og afslutning af geopolitik – De fire magter*

<https://www.youtube.com/watch?v=2OmTcMVeSXs>

Introduktion v/ Dennis Speed: Ideen med denne konference er udtrykt i den grafik, der blev skabt til koncerten, som følger efter konferencen i morgen, og som viser Martin Luther King, jr., Robert Kennedy og Ludwig van Beethoven. Valget af kreativitet i modsætning til tragedie har været Schiller Instituttets adelsmærke, med Institutet, der blev skabt af den kvinde, I nu skal møde. Tilbage i 1984, da det så ud til, at verden ligeledes befandt sig på en tragisk krigskurs, blev denne institution foreslået for USA. Men USA afviste den, og denne organisations stifter skabte den dernæst selvstændigt, i samarbejde med sin mand, Lyndon LaRouche. Mange af os havde det privilegium at blive en del af det fra begyndelsen. Ideen med denne organisation, Schiller Institutet, er at ændre tankegangen; at ændre den metode, gennem hvilken folk drøfter politik. Som Lyndon LaRouche engang skrev i et dokument, »Indholdet af politik er metoden, gennem hvilken den skabes«, og det vil sige, den konceptuelle metode, gennem hvilken den skabes.

I dag befinder vi os i en interessant situation på internationalt plan, og det kommer I til at høre alt om. Men, med introduktionen af den kvinde, der grundlagde denne organisation, vil jeg blot sige, at de ideer og pødekrytalen til de ideer, som hun har kæmpet for og indset behovet for at opløfte i form af at tale om et kulturelt paradigmeskifte, [har bredt sig]. Man kunne ikke blot have et sæt programmer eller politikker; man måtte have en ny række personer. Den idé, vi ønsker at give jer om, hvad det er, vi forsøger at gøre her i dag, er, at I også er en del af dette Nye Paradigme. Hvordan I tænker, og hvordan jeres tankegang ændrer sig sammen med mange andre mennesker i hele verden, der udgør en del af disse drøf-

Helga Zepp-LaRouche
@ZeppLaRouche - Founder, Schiller Institute

Schiller Instituttets stifter og præsident, Helga Zepp-LaRouche.

telser, er i realiteten spørgsmålet om, hvordan de forandringer, vi nu ser i hele verden, vil blive effektueret.

Vores første panel, »Et Nyt Paradigme for globale relationer: Afslutningen af geopolitik«, er en idé, som vi, især siden 2013 for New York Citys vedkommende, har afholdt møder om. Vi har forsøgt at fremtvinge, at denne situation indfandt sig, og vi har nu denne mulighed, inklusive, at USA's præsidentskab bliver integreret i dette sammen med Rusland, Kina og Indien.

Til at fortælle os, hvordan Jordens kommende 50 år kan blive, og hvordan denne politik for et kulturelt paradigme og en afslutning af geopolitik kan finde sted, præsenterer vi hermed stifteren af Schiller Institutet, Helga Zepp-LaRouche.

Helga Zepp-LaRouche: Mange tak. Mine damer og herrer; venner af Schiller Institutet. Jeg er faktisk meget optimistisk med hensyn til situationen. Jeg mener, der absolut er en mulighed for, at vi i den nærmeste fremtid vil se fremkomsten af et fuldstændigt Nyt Paradigme for civilisation. For allerede på nuværende tidspunkt samles flertallet af nationer omkring ideen om, at der findes én menneskehed, og som tilhører en højere orden end nationale interesser og end selv geopolitisk konfrontation. Aldrig før har modsigelsen mellem og åbenheden i kampen mellem det Nye Paradigme og det gamle paradigme været mere åbenlys end netop nu. Denne konference blev oprindeligt planlagt for at fremskynde denne proces, og for i særdeleshed at opfordre til et topmøde så tidligt som muligt mellem præsident Trump og præsident Putin som denne eneste måde, hvorpå det igangværende, britiskinitierede og britiskudførte kup mod USA kan udmanøvreres, ved simpelt hen at udmanøvrere niveauet for diskussioner mellem de to præsidenter direkte. Der er et realistisk håb om, at et sådant topmøde kan finde sted i den nærmeste fremtid. Man taler om, at det kunne finde sted i juli måned. Dette blev indledt, da præsident Putin netop afsluttede det, jeg ville kalde for et historisk besøg til Østrig, hvor det blev foreslået, at Østrig, som et neutralt land og et land, der meget bevidst ser sig selv som en bro mellem Øst og Vest, kunne blive stedet for en sådan konference. Præsident Putin har netop i dag udtalt, at han ser meget frem til dette og mener, det ville blive en meget produktiv begivenhed.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

De betydningsfulde forandringer, der finder sted, kan bedst illustreres eller fremstilles gennem de to, parallelle konferencer og topmøder, der finder sted i denne week-end. Det ene topmøde, G7, finder sted i Canada; og den anden konference, SCO [Shanghai Samarbejdsorganisationen], finder sted i Qingdao i Kina. På det ene møde, G7, ønsker de fleste af landene, eller i hvert fald nogle af landene, at forsvare status quo mht. det neoliberale, geopolitiske, gamle paradigme; og det andet møde med SCO er typisk for de nationer, der forsøger at etablere en ny orden – et win-win-samarbejde mellem alle nationer på planeten.

På G7-mødet kom Trump sent og han rejser tidligt, og han nægtede at mødes med Storbritanniens premierminister, Theresa May – hvilket jeg mener, er en god ting – for så hurtigt som muligt at rejse videre til Singapore til dette topmøde med Kim Jong-un. Han gik så vidt som til at sige, at sammensætningen af folk, der mødtes på dette G7-møde, i realiteten ikke var den rette sammensætning, der burde komme sammen; men at Rusland manglede, og at det atter burde blive G8. Han sagde, det måske ikke var politisk korrekt at sige det, men at vi trods alt har en verden, vi skal regere. Jeg mener, det præcist er ånden. Man så uenigheden med Macron og Trudeau, der kom i [kan ikke høres, 19:48] med Trump på forhånd og endda sagde, at, hvis der kom spændinger med Trump over handelsspørgsmålet, bliver det kun et G6+1. Men så skete der noget meget interessant, nemlig, at den nye, italienske premierminister, Giuseppe Conte, også støttede op om Trumps krav om, at det skulle være G8; så det ender måske med kun at blive G5. Det er et meget klart brud i EU's forening, det, som Conte her gjorde.

Problemet med det europæiske *establishment* er, at de er komplet uimodtagelige for at lære. De forstår ikke hele modellen for verdensordenen, som den udviklede sig efter Sovjetunionens sammenbrud; ideen om at etablere en unipolær verden, som alle lande må underkaste sig, og de lande, der ikke vil dette, får regimeskifte gennem 'farvede revolutioner', eller endda gennem 'humanitære interventionskrige' – som det skete i Irak, Libyen; som det er blevet forsøgt i Syrien, og som det foregår nu i Ukraine. En del af denne verdensorden var ideen om at have inddæmning af Rusland og Kina, og ligeledes slutelig også at få regimeskifte i disse to lande for at komme af med præsident Putin og komme af med Kinas kommunistiske lederskab; så usandsynligt, som dette forslag end kan synes.

En del af denne verdensorden, der nu er ved at kollapse, er det neoliberale system, der gik ind for den totale afregulering af finanssystemet, og som naturligvis øgede svælg mellem rig og fattig. Det, vi har set, siden [kan ikke høres; 21:48] er en opstand, i realiteten på globalt plan, imod dette, Det britiske Imperiums neoliberale, døende system. Det kom til udtryk gennem Brexit; gennem valget af præsident Trump og Hillary Clintons nederlag; det kom til udtryk i nejstemmen til en ændring af Italiens forfatning sidste år; det kom igennem i valget af

den nuværende, østrigske regering; og nu, den italienske regering.

Der er netop sket noget meget bemærkelsesværdigt i Italien, som jeg mener, er vigtigt for alle mennesker i hele verden at forstå; for det er et spejlbillede af, hvorfor, den europæiske model ikke fungerer. De to partier, der netop er blevet valgt – Lega og Femstjernebevægelsen – var såkaldt »euro-kritiske« partier, som i realiteten gav udtryk for den samme, totale utilfredshed med det neoliberale paradigme, som faktisk fandt sted i valget af præsident Trump, Brexit eller valget i Østrig.

Der var selvfølgelig stor opstandelse i Bruxelles over at få en euro-kritisk regering. Så EU-kommissær Oettinger, der er noget af en skikkelse, sagde åbenlyst, »Markederne vil lære italienerne, hvordan de skal stemme«. Det er ikke just i demokratets ånd, men, dér ser man. Efter Oettingers bemærkninger begyndte den Europæiske Centralbank, som det blev rapporteret i *Financial Times*, dernæst at gøre det muligt for spekulanter at spekulere imod de italienske statsobligationer ved at reducere mængden af statsobligationer, som de ellers købte på månedsbasis, og således forårsagede det såkaldte 'spread' (forskellen mellem udbuds- og efterspørgselspris på obligationer, -red.) at stige med op til 300 points forskel i forhold til de tyske statsobligationer. Det var selvfølgelig det pres, som dernæst blev brugt af Mattarella til at afvise det første forslag til, at Giuseppe Conte blev den nye premierminister. Han holdt en tale, der virkelig er bemærkelsesværdig, for han sagde, at de udenlandske investorer ikke brød sig om den foreslåede finansminister Savona; for han er kendt for at være kritisk over for euroen, og han ønsker reformer af Eurozone-systemet. Dernæst afviste Mattarella Savona. Savona er en økonom fra etablissementet; han var leder af industrisammenslutningen i Italien, og han var minister i en tidligere, moderat regering. Han var for euroen i begyndelsen; men først efter, at han indså, hvad konsekvenserne var af Maastricht-stabilitetspagten for nedskæringspolitik, påtvunget Italien af Bruxelles, nemlig, at det totalt ødelagde den italienske økonomi, blev han kritisk og krævede, at Italien skulle udvikle en Plan B for det tilfælde, at det ikke virkede og ikke blev bedre. Han krævede en genforhandling af Maastricht-reglerne.

Merkel, den tyske kansler, har tidligere sagt, at jo, vi har et demokrati; men det er et demokrati i overensstemmelse med markederne. Dette italienske tilfælde, hvor præsidenten accepterer presset fra ECB [Europæiske Centralbank] og den Europæiske Union for at nægte at udnævne en premierministerkandidat, der er foreslået af de partier, der netop har vundet flertallet, er virkelig en total skandale. Det betyder, at der ikke eksisterer noget demokrati. Jeg mener, dette er en meget alvorlig udvikling, for det viser os, hvor vi virkelig befinder os mht. de berømte »vestlige værdier«, som de altid taler om. Lederen af den italienske metalforening kom med en bemærkelsesværdig kommentar: Han sagde, at det faktum, at en person fra etablissementet som Savona bliver anset for at være undergravende, viser os, hvor meget, EU har

udviklet sig mod højre i løbet af de seneste årtier, under neoliberal politikkers regering. Det er præcist problemet.

Denne taktik mislykkedes selvfølgelig; den gav bagslag. Bestræbelsen på at påtvinge en teknokratisk premierminister virkede heller ikke. Nu er der den samme Giuseppe Conte som Italiens premierminister. Det første, Conte sagde, var, at vi må fjerne sanktionerne mod Rusland; det samme udtalte den østrigske kansler Kurz, som vil være formand for EU fra og med 1. juli. Han har allerede lovet, at han, skridt for skridt, vil agere for at reducere sanktionerne og faktisk helt ophøre med sanktionspolitikken. Så meddelte Conte selvfølgelig, at der kommer et stort investeringsprogram for at genrejse Italiens industriudvikling.

Lad os nu se på det her. Den 'europæiske enhed' er kun visuel tankegang fra de menneskers side, der lider af europæisk gruppetankegang. For, ser man på Europas tilstand, så har man Visegrad-landene – dvs., Polen, Tjekkiet, Ungarn og Slovakiet; så har man de øst- og centraleuropæiske lande, der alle ønsker bedre relationer med Kina, og de fleste af dem, med Rusland. Det samme gælder for Balkanlandene; det gælder for Sydeuropa – Grækenland, Italien, Spanien og Portugal – der alle ønsker at blive knudepunkter i den Nye Silkevejspolitik.

Så der er ingen enhed. På den anden side har man Bruxelles, der insisterer på et system, der er et superbureaukratisk, enormt apparat; og man har fr. Merkel, der kræver, at Tyskland og Europa bør tage skæbnen i deres egen hånd. Udenrigsminister Maas kræver, at Europa må danne nye alliancer. Spørgsmålet er, med hvilke lande ønsker de at danne nye alliancer, eftersom de er imod Rusland? Merkel har netop afvist, at Rusland kan komme tilbage til G8. Rusland ønsker ikke at være i G8; hvorfor skulle man gå med i en så overflødig gruppering? De forsøger også at blokere for Kinas indflydelse med den Nye Silkevej, så hvorfra skulle de nye alliancer komme?

For første gang sender Tyskland nu soldater til øvelser i det Sydkinesiske Hav, hvor disse skibe, der har franske soldater ombord, vil krænke de kinesiske øers territorier. Så hvad er dette? Hvad er denne idé med Europa, der spiller en ny, imperial, global rolle som den tyske forsvarsminister von der Leyen hele tiden siger? Dette er en gammel model. Jeg forventer ikke, at der vil komme nogen positive forandringer fra de kernelande, der ønsker at forsvare status quo. Men jeg forventer, at der vil komme mange positive forandringer fra de lande i Europa, der ønsker at samarbejde med den Nye Silkevej.

Men, hvis man sætter Europas nuværende tilstand op imod det, der finder sted i Asien, kunne kontrasten ikke være større. Man har en ny model for win-win-samarbejde, for at agere i den andens interesse, med respekt for det andets lands suverænitet, ikkeindblanding, respekt for det andets lands anderledes samfundssystem og for ideen om at blive forenet omkring ideen om den ene menneskeheds højere formål. Det er den politik, der er et resultat af Kinas Nye Silkevejspolitik, som nu har ligget på bordet i næsten fem år, og som har udviklet den mest utrolige dynamik nogensinde. Det er historiens største

infrastrukturprojekt, og det står allerede klart, at dette vil definere de nye regler i verden.

Lad os engang se på, hvad disse regler er. I hjertet af den nye, strategiske alliance, der finder sted i verden, er det omfattende, strategiske partnerskab mellem Rusland og Kina. Dette er også cementeret gennem et meget dybt, personligt venskab mellem præsident Putin og præsident Xi Jinping. Putin, der netop har været på statsbesøg før SCO-topmødet, fik tildelt Kinas Venskabsmedalje; og der var store festligheder i Folkets Store Hal på Tiananmen-pladsen (Den Himmelske Freds Plads).

Putin har netop haft sin årlige session med spørgsmål og svar med det russiske folk. Han besvarede 87 spørgsmål, og det tog ham et sted mellem seks og otte timer; en udstrakt dialog med befolkningen. De russiske medier berettede, at 91,3 % af den russiske befolkning mener, at visdom er præsident Putins vigtigste karaktertræk. Han har tydeligvis en enorm karisma. Folk stemte også om, hvad deres drømmemøde med Putin ville være; 37,8 % ønsker deres billede taget sammen med Putin; 29,9 % ønsker sig en hvalp fra denne hundelskende præsident – den mulighed ville jeg vælge, selvfølgelig! (Zepp-LaRouche holder også hund, -red.) Og 22,47 % vil gerne have et kæmpekram af præsidenten.

Jeg siger dette, fordi jeg ved, det er oprørende for de mennesker, der er vant til dæmoniseringen af Putin via mainstreammedierne. Jeg kan forsikre jer for, at denne beundring for Putin ikke kun eksisterer i Rusland; den eksisterer også i Kina. Der har netop været en artikel i de kinesiske medier, om, at grunden til, at titals millioner af kinesere – faktisk flere end ti millioner mennesker – har dannet en Putin-fanclub på Internettet. De sagde, at årsagen til den venskabelige holdning over for Putin er, at de er fælles om en afsky for Vestens arrogance, og folk bemærker, at Putin og præsident Xi Jinping i Kina bliver behandlet på samme måde; dæmonisering og bagtalelse. Det er faktisk det samme mht. Trump og de neoliberale mainstreammedier.

Men der er også andre asiatiske lande, der er berørt af den Nye Silkevejsånd. Under Obama-administrationen var USA's politik »Asia Pivot«, Omdrejningspunkt Asien; det var ikke andet end en manipulation af Indo-Stillehavslændene: nemlig, Australien, Japan, New Zealand og Indien, i et forsøg på at skabe Indo-Stillehavsområdet til at være imod Kina. Argumentet gik ud på, at Indien, som det største såkaldte demokrati, skulle alliere sig med de vestlige demokratier imod det autoritative Kina. Det er ikke længere tilfældet.

For nylig har de været et todages topmøde i Wuhan, Kina, hvor premierminister Modi og præsident Xi Jinping, i to hele dage og med seks møder, drøftede alle former for bilaterale og multilaterale spørgsmål. Dette bidrog naturligvis til en genindstilling af Indiens politik over for Kina. Premierminister Modi har netop holdt en meget vigtig tale i Singapore, til Shangri-La-dialogen, hvor han skitserede en helt anden idé og kom med en appel til verden om at hæve sig op over konkurrenceevne og arbejde sammen i forening. Han kom med flere hen-

visninger til filosofien i Vedaerne og Upanishaderne. Han sagde, at den afgørende idé om enheden i alt, eller alles forening, er det, der danner grundlag for de nye alliancer i Asien. Han sagde, »Asien og verden vil få en bedre fremtid, hvis Indien og Kina arbejder sammen i gensidig fortrøstningsfuldhed og tillid og er opmærksomme på hinandens interesser«. Han sagde, »Denne verden står ved en skillevej. Der er både fristelsen til at gentage historiens værste lektioner; men også visdommens vej. Den kalder os til et højere formål: At hæve os op over vore egne interessers snævre synspunkt og erkende, at hver enkelt af os kan tjene vore interesser bedre, når vi arbejder sammen som ligeværdige, om alle nationers større gode. Jeg er her for at opfordre jer til at vælge denne vej. Ingen anden af Indiens relationer har så mange lag som vores relation med Kina. Jeg er fuldt og fast overbevist om, at Asien og verden vil få en bedre fremtid, hvis Indien og Kina arbejder sammen med fortrøstningsfuldhed og tillid og holder sig hindandens interesser for øje«.

Nu går Indien og Kina sammen frem. Der finder også en forandring sted i Japan, mht. relationen med Rusland. Hvor Japan tidligere var en del af Washington-konsensusen¹, har premierminister [Shinzo] Abe i den seneste tid totalt ændret holdning over for Rusland. Rusland og Japan arbejder nu sammen om udviklingen af øgruppen Kurilerne, og Abe håber at kunne underskrive en fredstraktat med Rusland, mens han stadig er ved magten. I begyndelsen var Japan skeptisk over for Kinas Bælte & Vej Initiativ; men sidste år i maj sendte han så generalsekretær for det regerende Liberale Demokratiske Parti, Toshihiro Nikai, til Bælte & Vej-forummet; dette er den anden mest betydningsfulde, politiske person i Japan. Fra og med juni 2017 samarbejder Japan fuldt og helt med Kina omkring Bælte & Vej Initiativet. Samtidig var Abe den første, udenlandske leder, der besøgte nyvalgte præsident Trump i Trump Tower 17. november, 2016; og han var den første, udenlandske leder, der mødtes med Trump i Det Hvide Hus og dernæst i Mar-a-Lago 10. februar, 2017. Det er altså også en ny alliance, der er ved at vokse frem.

Ser man dernæst på relationen mellem Kina og USA, så besøgte Xi Jinping præsident Trump i Mar-a-Lago sidste år i april. De udviklede et fremragende, personligt venskab. Xi Jinping returnerede denne invitation ved at give en ekstraordinær rundvisning i den Forbudte By for præsident Trump og hans hustru. De kaldte det et »statsbesøg-plus«. Vi har altså en alliance mellem alle disse store nationer, der er ved at dannes. Putin har netop kommenteret udsigten til et topmøde med Trump og sagde, bolden er på vores banehalvdel; lad os få det til at fungere.

¹ En samling af 10 økonomiske bestemmelser, der anses for at udgøre »standard-reformpakken«, som promoveres for krisehærgede udviklingslande af institutioner med base i Washington, D.C., såsom den Internationale Valutafond (IMF), Verdensbanken og USA's Finansministerium.

Verden ser selvfølgelig med store forventninger frem til næste tirsdag, hvor mødet mellem præsident Trump og Kim Jong-un finder sted. Jeg ved ikke, om det bliver den store overraskelse, med alting løst på én dag; jeg tror det ikke. Jeg mener, at [Ruslands] udenrigsminister Lavrov nok har mere ret, når han siger, at det vil kræve en meget dygtig orkestrering med reduktion af sanktionerne og tiltag mod atomafrustning på en skridt-for-skridt-måde, på en sådan måde, at der tages hensyn til Nordkoreas sikkerhedsinteresser, og at det løfte, der blev givet af Rusland om, at Rusland vil spille en stor rolle i Nordkoreas økonomiske udvikling, og af præsident Trump, der sagde, at Nordkorea på denne kurs vil blive et meget fremgangsrigt land; at dette rent faktisk vil ske. Jeg mener, at denne situation ikke ville være mulig uden den Nye Silkevejsånd, som tydeligvis har indtaget befolkningerne i Nord- og Sydkorea; som ser virkelig meget frem til denne udvikling, der lover at forene de to Korea'er. At få jernbaneforbindelser fra Busan og hele vejen til den Transsibiriske Jernbane, med en opkobling til den kinesiske jernbane. Jeg mener grundlæggende set, at dette er en absolut forhåbningsfuld situation, som kan blive modellem for at løse alle konflikter i hele verden.

Dette er faktisk min mands, Lyndon LaRouches, vision; han krævede allerede i 2007, at de tre lande – Rusland, Kina og Indien – absolut må arbejde sammen for at imødegå den onde indflydelse fra Det britiske Imperium, som det fandtes på det tidspunkt. I 2009 krævede han, på Rhodos-forummet for en Dialog mellem Civilisationer, at den eneste måde, hvorpå verden ville komme ud af denne nuværende tilstand, ville være en firemagtsaftale mellem USA, Rusland, Kina og Indien. Mange asiater er overbevist om, at det forestående århundrede bliver det Asiatiske Århundrede. Det står fuldstændig klart, at det økonomiske og videnskabelige momentum ligger i Asien. Hvis videnskabsfolk ønsker at gøre noget, tager de til Kina; de tager til andre asiatiske lande. Kinas og Indiens og et par andre landes økonomiske vækstrater overgår langt noget som helst, vi har i det såkaldte Vesten.

Men dette er selvfølgelig ikke tilstrækkeligt. Hvis vi ønsker at få noget i retning af det, Xi Jinping kalder »et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«, må vi have en kulturel renæssance for de bedste traditioner i alle nationer og kulturer. Den Nye Silkevej må opbygges på basis af alle traditioners mest fundamentale ontologiske, epistemologiske og metafysiske begreber. For Kina betyder det, det konfucianske princip om selvfuldkomngørelse og livslang læring og karakterens forædling, og om harmoni midt i forskelligheder. For Indien betyder dette det vediske begreb om, hvordan den kosmiske orden må angive reglerne for det politiske liv på Jorden. Begrebet om *dharmā*² mht. Bælte & Vej Initiativet; konceptet for Panchsheel-traktaten³; begrebet om *ahimsa*, for udvikling af ens egen karakter til det punkt, hvor man ikke er i stand til at tænke nogen skadelige tanker.

² Den evige lovmæssighed, der hersker i kosmos, i samfundet og i det enkelte individ.

³ 1954; de fem principper for fredelig sameksistens.

Den europæiske civilisation, af hvilken Amerika er en del, har meget at bidrage med mht. sine egne, humanistiske traditioner. Et af de mest betydningsfulde begreber om dette er den nye tankegang, der blev introduceret af Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues) i det 15. århundrede – *coincidentia oppositorum*; modsætningernes sammenfald, hvilket betyder, at menneskelig skabevne og det menneskelige intellekt er i stand til at skabe en højere orden, i hvilken alle forskelligheder forsvinder. Ideen om, at orden i makrokosmos kun kan eksistere, hvis maksimal udvikling af alle mikrokosmosser finder sted; hvilket vil sige, at alle nationer må udvikles på maksimal vis og agere i hinandens interesse for at have en harmonisk verden. Det vil også sige, principperne fra den Westfalske Fredstraktat: At, for at overvinde krig for altid, må man basere udenrigspolitik på kærlighed og den andens interesse. Dette må også baseres på Leibniz' ideer om, at det netop er menneskets karakter, og universets karakter, at man altid kan overvinde det onde med et større gode; og på Friedrich Schillers ideer om, at ethvert menneske kan blive en skøn sjæl, for hvem pligt og passion, nødvendighed og frihed, er forenet. De eneste mennesker, der kan leve op til dette, er genierna. Antallet af sådanne genier i verden vil absolut stige. Dette stemmer også overens med ideerne hos Vladimir Vernadskij, den russiske videnskabsmand, som min mand, Lyndon LaRouche, omtaler i sin smukke bog, *Jordens kommende halvtreds år*⁴, som han skrev for omkring tyve år siden. I bogen siger han, at, hvis den eurasiske integration skal fungere, må den baseres på Vladimir Vernadskijs ideer. Det vil sige, at noosfærens indflydelse over biosfæren er konstant stigende. Med andre ord, at resultatet af det skabende intellekt bliver mere og mere dominerende mht. menneskets karaktertræk. Det er i realiteten det, vi ser finde sted med denne udvikling netop nu.

Dette er ånden for en fuldstændig ny æra for menneskeheden. Det er smukt, og det foregår nu. Så hvorfor går folk ikke med og siger simpelthen, at dette er en bedre model; det er tydeligvis mere passende for menneskets natur, at vi bør blive forenet i højere formål og menneskehedens fælles mål for fremtiden? Jamen, det skyldes, at de europæiske civilisationer og dele af USA gik bort fra deres bedste, europæiske traditioner; gik bort fra humanisme. Den nuværende, dominerende, gamle paradigmemodel er baseret på neoliberale og venstreliberale ideer, der direkte kan spores tilbage til Frankfurterskolen og deres såkaldte kritiske metode. Jeg har ikke tid til at diskutere dette i dybden, men jeg kan forsikre jer for, at jeg tidligere har undersøgt dette i detaljer, og dette er en totalt destruktiv idé. Det er ideen om, at man ikke kan have noget, der er smukt, sandfærdigt, at man ikke kan have et definitivt kriterium for moral; men at der kan stilles spørgsmålstejn ved alt, og at enhver, der hævder, at han har en metode til at kende sandheden på en videnskabelig måde, eller at man med videnskabelig præcision

kan definere, hvad skønhed er, er en såkaldt »autoritær« personlighed.

For nylig blev der af en stor, tysk tænketank ved navn MERICS [Mercator Research Institute for China Studies], udgivet en stor undersøgelse, som er et totalt angreb mod Kinas Bælte & Vej Initiativ og angriber det for at være den autoritære model. Det, Kina gør, er selvfølgelig baseret på en bestræbelse på at etablere sandhed, en bestræbelse på at etablere det almene vel for folket og på at gøre verden skønnere. Dette er gentaget blevet erklæret af Xi Jinping på det Kinesiske Kommunistpartis 19. Nationalkongres og på andre sådanne nylige begivenheder. Jeg er kommet til den konklusion, at det også er det, der i virkeligheden inspirerer præsident Putin og mange andre ledere i udviklingslandene.

Denne gamle, geopolitiske tankegang er i realiteten degenereret i en grad, hvor, mht. værdier, de har vedtaget det princip, at hvad som helst er passabelt, hvad som helst er tilladt. Dette er absolut noget, der har ført til den nuværende, dybe kulturelle krise i Vesten; i Amerika, med narkoepidemien, med det faktum, at den forventede levealder falder inden for alle samfundsgrupper; alt imens den forventede levealder, hvor vi er sunde og raske, i Kina for første gang nu overstiger den sunde levealder i USA.

Vi har tydeligvis brug for en kulturel renæssance, og en del af grunden til, at vi har denne koncert i morgen, er, at dette vil give jer en fornemmelse af, hvad det Nye Paradigme er; hvad vi absolut må opnå i traditionen efter de smukkeste præstationer i den europæiske, klassiske tradition. Hvis præsidenterne – Trump, Putin, premierminister Modi og Xi Jinping – sammen med ledere af andre udviklingslande, og forhåbentlig også nogle europæiske lande, kommer sammen omkring disse nye ideer, vil dette betyde afslutningen af geopolitik; og derfor også afslutningen af årsagerne til krig, som vi har kendt dem.

Et stort spørgsmål, der stilles i hele verden, er, kan præsident Trump sejre i lyset af kuppet imod ham, i lyset af indflydelsen fra det, folk fejlagtigt kalder »Deep State« – det militær-industrielle kompleks, og noget, det ville være bedre simpelt hen at kalde Det britiske Imperium? Er disse kræfter for magtfulde og vil overvælde præsident Trump? Man må forstå Det britiske Imperiums rolle, imod hvilket den Amerikanske Revolution trods alt blev udkæmpet i Uafhængighedskrigen. Vi har udgivet meget materiale om den to hundrede år lange bestræbelse på at underminere og undergrave den amerikanske, republikanske model.

Frem til valget af Trump havde Det britiske Imperium meget stort held til at korrumpere det amerikanske *establishment* for at vedtage den britiske imperiemodel som deres egen; for at herske over verden på basis af en unipolær verden. Vi har set, at, i tilfældene med administrationerne Bush og Obama; og selvfølgelig grunden til, at alt hysteriet opstod mod Trump i Russiagate blev initieret ved hjælp af britiske efterretningstjenester, skyldtes, at Trump bryder med denne tradition. Dette er, hvad »Spygate« handler om. Husk, at præsident Trump for

⁴ http://www.larouche.com/lar/2005/3201_next_50_years.html

Silkevejsånden er smittefarlig!
Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets konference i New York, 9. juni, 2018:
Dona Nobis Pacem– Giv os fred, gennem økonomisk udvikling

nylig skrev en tweet, hvor han sagde, at Spygate er ved at blive den største skandale i amerikansk historie.

Vi har udgivet flere vigtige rapporter, som skal cirkuleres, og som I bør hjælpe os med at cirkulere internationalt. For, hvis Spygate totalt kan afsløres, så bliver dette den største katarsis, I nogensinde har set, og hvor alt, der er gået galt i de seneste mere end 50 år, siden mordene på John F. Kennedy, Robert Kennedy i 1968 og Martin Lu-

ther King, jr.; et halvt århundredes ydmygelse, vil blive overvundet og afsluttet og må erstattes med den amerikanske kulturs og den Amerikanske Revolutions bedste tradition.

Så jeg beder jer om at gå med i Schiller Instituttet for, at vi kan opnå præcis dette. Amerika må tilslutte sig den Nye Silkevej, og vi må sammen skabe et Nyt Paradigme for hele menneskeheden. Tak.